

РЕШЕНИЕ

№ 1545

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 21.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **262** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Ш. Р., гражданин на Великобритания, [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 9, чрез адв. Х. В. от САК, срещу Отказ от 19.12.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от Н. З. - завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Великобритания.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила и нарушение на чл. 14 и 17 КЗПЧ. Излага твърдения за липса на мотиви в акта и противоречие между доказателствата. Твърди, че е приложил всички изискани документи относно причините и условията за престоя си в Република България. Счита, че административният орган не е мотивирал от фактическа страна и не е доказал основанията за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България [населено място], Великобритания - МВНР, чрез юрк. З., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 02.10.2023 г. кандидатът подал заявление рег. № 23001355 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Великобритания, на основание чл.24и от ЗЧРБ - разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

Към заявлението са приложени: копие от национален паспорт; медицинска застраховка; удостоверение за административен адрес; декларация за предоставяне на адрес за пребиваване; договор за наем на недвижим имот; решение за вписване в единния търговски регистър на Българската Търговско- Промислена Палата; сертификат № 3420/14.09.23 г. от Българската Търговско- Промислена Палата; удостоверение от Агенцията по вписванията с изх. № 20230727165047; удостоверение за регистрация на ТП „Клаудмедик Л.“ издадено от НАП; удостоверение за регистрация на Ш. Р., издадено от НАП.

Постановен е оспореният Отказ рег. № 23001355 от 19.12.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Великобритания, мотивиран с основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ - недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване.

В преписката липсват данни за твърдяното електронно връчване на отказа, поради които следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Съдът възприема изложените в жалбата доводи за дискриминационно засягане на правото на личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - дело X срещу Iceland № 6825/74.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

С представена от ответника Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с

писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със Заповед № АВ-02-413 от 25.09.2023 г. на посланика на Република България в [населено място], Великобритания, на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НРУИВОВР) Н. З. - първи секретар, нотифициран Консул в Консулската служба в Посолството на Република България [населено място] е определен като длъжностно консулско лице, което съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза. Предвид издаването на оспорения отказ от Н. З. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Оспореният отказ е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НРУИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България.

Процесният отказ е съставен на бланка – образец по приложение № 7 към НРУИВОВР. По аргумент от чл.10а, ал.2 и ал.3 от ЗЧРБ и чл.34, ал.1 от НРУИВОВР отказът за издаване на виза следва да съдържа мотиви, още повече, че в случая, актът не се позовава на съображения, свързани с националната сигурност. Същият е мотивиран с разпоредата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ - недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване. Изложените в него фактически мотиви са, че при проведен разговор с домакина е установено, че не познава чуждия гражданин, не се е съгласявал, не е подписвал никакви декларации и не е съгласен чужди български или чужди граждани да живеят в къщата му. Единствен собственик е.

В случая тези мотиви следва да се считат за допълнени по реда на съгласувателната процедура съгласно НРУИВОВР и Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС - възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт.

Установява се от писмо рег. № 312р-27116 от 23.10.2023 г. на заместник директора на ОДМВР - П., че към датата на извършената проверка от ОДМВР- П. на 10.10.2023 г. може да се предположи, че адресът в [населено място], [улица] /понастоящем [улица]/ е предоставен фиктивно и на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ група „Миграция“ при ОДМВР- П. възразява гражданинът на Великобритания да получи виза.

Според документа, на 10.10.2023 г. е проведен подробен разговор със собственика на къщата, която се намира на посочения адрес - А. С. Ф., ЕГН [ЕГН], който заявил, че е единствен собственик на жилището и не го е предоставял на никого. Споделил е, че не познава чужди граждани и не се е съгласявал такива да живеят в къщата му. Като домакин по визата е посочен А. С. Ф., ЕГН [ЕГН], с който на същата дата също бил проведен телефонен разговор. Той заявил, че не познава чуждите граждани, за които се извършва проверка (единият от които е Ш. Р.), както и, че е упълномощил неговата братовчедка М. да предоставя адрес, като не е наясно с факта, че тя го е правила за чужденци.

У. в оспорения отказ израз „домакин“ намира своето легално основание в разпоредбите на чл.45, ал.1 и чл.54, ал.4, т.18 от ЗЧРБ. Това е физическото лице, посочено в заявлението за издаване за виза като местно лице, на чийто адрес ще

пребивава чуждият гражданин. В качеството си на домакин, А. С. Ф. ЕГН [ЕГН], е сключил лично договор за наем от 13.09.2023 г. като наемодател на недвижим имот в [населено място], [улица]. Предоставена е декларация на А. С. Ф. ЕГН [ЕГН], с нотариална заверка на подписа от 13.09.2023 г., според която същият е декларирал съгласието си чуждите граждани Ш. Р. и Д. Л. Н. да бъдат регистрирани адресно и да ползват имота по силата на договор за наем. Същевременно, при разговор със служителите от ОДМВР П., които провеждат съгласувателната процедура, А. С. Ф. ЕГН [ЕГН], заявил, че не познава чуждите граждани и не е наясно, че адресът е предоставен в полза на чужденци. Налице е последваща промяна в декларираните от домакина обстоятелства, относима към основанието по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

При извършено посещение на място на адреса в [населено място] служителите на ОДМВР П. установили дядото на домакина А. С. Ф., ЕГН [ЕГН], който заявил, че е единствен собственик на жилището и не го е предоставял под наем, не е съгласен български или чужди граждани да живеят в къщата му. Така събраната информация също е релевантна към основанието по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

Както по данни на лицето, пребиваващо на адреса - А. С. Ф., ЕГН [ЕГН], така и след официално потвърждение от кварталния на [населено място] мл. ПИ Т. Т., е установено, че името на улицата, на която се намира имотът е било [улица], но преди 1989 г. След това името на улицата е сменено на [улица].

Съдът се доверява на информацията в писмо рег. № 312р-27116 от 23.10.2023 г. на заместник директора на ОДМВР – П., доколкото същото е официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от ГПК. Предоставянето под наем в полза на чуждите граждани, а с това и като адрес за адресна регистрация в България, на несъществуващ адрес (ул. „В. П. № 47 не съществува в [населено място]), правилно е квалифицирано от административния орган като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ - недоказване на условията на заявеното пребиваване.

Това обстоятелство, обсъдено съвкупно с другите установени при съгласувателната процедура данни, а именно, че домакинът А. С. Ф. ЕГН [ЕГН] не познава чуждите граждани и не е наясно, че адресът е предоставен на чужденци, а лицето, което реално живее на него А. С. Ф., ЕГН [ЕГН], също не е съгласно да пребивават чужди граждани, навежда на идентичен извод – в случая не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В потвърждение на изложеното са данните, че по справки в И. на МВР Ш. Р. е посещавал страната ни многократно, като във всички случаи е отседнал в хотели в различни български градове.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя за накърняване на формата на акта и на правото му на защита. Отказът съдържа правни и фактически мотиви съобразно чл.59, ал.2, т.4 от АПК, независимо от кратката им форма поради съставянето му на бланка – образец по приложение № 7 към НРУИВОВР. Същите предоставят възможност на засегнатото лице да разбере основанията за отказ. След като А. С. Ф. ЕГН [ЕГН] е подписал договор за наем и декларация от 13.09.2023 г. лицето е наясно с това, че е наемодател, а с това и домакин на чуждите граждани. Като е вписал в заявлението си за издаване на виза А. С. Ф. ЕГН [ЕГН] като домакин в България, чуждият гражданин е наясно с нормативната съгласувателна процедура, налагаща проверка на обявения адреса за пребиваване от българските органи за административен контрол на чужденците. Именно при тази проверка от ОДМВР П. за установени релевантните по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ обстоятелства – домакинът не познава чуждите граждани и не се е съгласявал те да пребивават на предоставения

адрес, какъвто административен адрес не съществува. Т. съгласие не е предоставено и от лицето, които реално пребивава на адреса в [населено място], [улица]. По изложените съображения жалбоподателят неоснователно поддържа, че не е наясно с мотивите за отказ, което накърнило правото му на защита. Изложените в акта фактически основания предоставят възможност да се разбере резултатът от съгласувателната процедура и съответстват на посоченото нормативно основание за отказ.

По изложените съображения, съвкупната преценка на събраните по делото доказателства потвърждават доводите на административния орган за недоказаност на целта на влизане и пребиваване в страната ни по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, поради което отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон и без допуснати съществени процесуални нарушения и на формата му за издаване. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени в закона, по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на Ш. Р. в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

На основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. Р., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 9, чрез адв. Х. В. от САК, срещу Отказ от 19.12.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от Н. З.- завеждащ Консулска служба на Република България в [населено място], Великобритания.

ОСЪЖДА Ш. Р., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 9, чрез адв. Х. В. от САК, да заплати на Министерство на външните работи на основание чл.143, ал.3 от АПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: